

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Unus Pro Omnibus, Hoc est: Christus Jesus Dei Filius

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1733

VD18 12431648

§. X. De austera illius Pœnitentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45934)

fectuosos intuentur: O quoties hic Dei servus, dum de seipso loquebatur, indignum se sacerdotem, servum Dei inutilem nuncupare est solitus, quin imò publico typo non una tantummodò vice sese subscripsit: *Peccatorum miserrimus*. Tu, quisquis ista legis, cogita, quid de te sentire debeas, Deumque audacter precare, ut ejusmodi peccatoribus orbis repleatur universus.

§. X.

De austerâ illius Pœnitentiâ.

Priusquàm vitæ austeritatem, quam tenuit, commemorem, interrogare libet, quid ergo Vir Dei in se repererit ad eò culpabile, quod prolixa, severâque castigatione expiatum ibat? Si unquam alias, certè ad hanc interrogationem ignorantem me profiteor: illi omnes, qui per viginti, aut triginta annorum familiaritatem accurata observatione dicta & facta illius notaverant, testimonium perhibere possunt, quòd nullo non tempore hostili aversione persecutus sit peccata omnia, eaque præ cæteris maximè, quæ animi integritati, castimoniamque reluctantur. Vis aliqua hujus rei exempla?

Cùm anno salutis millesimo, sexcentesimo, octogesimo quinto cum geminis sacerdotibus, viâ comitibus Romam peregrinatus Florentiam nobilissimam Italiæ urbem pertransiret, inter alia urbis memorabilia in aula magni Hetruriæ Ducis vidit caveas, ac clathros, quibus ferocissima omnis generis animalia asservabantur: conspexit pardos, leones, urfos & quidquid ferox inter sylvestres Lybiæ recessus natura enutriit. Atece! dum redeunt, in ipsò atrii porticu impudens quædam Megæra hærebat, quæ non solum habitu & gestu, sed & procaci alloquio lasciviam spirabat. Quid ad hæc Antonius? ad viâ comites conversus verecundum inter ruborem ajebat: Fugite focii! hæc bellua belluis omnibus, quas vidimus, atrocior est.

Domi, quantum fieri poterat, fugit blandas has belluas, earumque cohabitationem: Nunquam eas aut suæ mensæ adhibuit, aut eodem hypocauftò usus est. Quin etiam in ultima lethali ægritudine earum obsequia, quantum poterat, devitabat, & cum virium imbecillitas exigeret, à viris, ac præcipuè à suis sacerdotibus petiit adjuvari. Verbo: in suis actionibus modestissimus, in conversatione innocentissimus fuit, ut non minus hac morum honestate, quam efficaci prædicatione animos traheret ad virtutis amorem. Olim in veteri testamento inter alias cæremonias requirebat Divinus Legislator, ut in

fimbria

fimbria vestis sacerdotalis unà cum tintinnabulis mala punica annecterentur: per tintinnabula intelligi vocem prædicationis frequens sanctorum Patrum expositio declarat: sed quid per mala punica significari vult? Respondet Doctissimus Rupertus, esse verecundiæ symbolum: *Nam verecundia* (addo ego morum modestia, & vitæ innocentia) *sub silentio non minus adificat, quam sermo prædicationis.* Rupert. 1. 3. in Cant.

Tametsi autem omnis conversandi, vivendique ratio in Venerabili Antonio innocens esset, & sine nævo, nihilominus austeram semper, talemque tenuit vitæ methodum, quæ credi poterat ad expiationem nescio quantum criminum fuisse suscepta. Taceo moderatam in cibo & potu frugalitatem, taceo repetita jejunia, taceo protractas in seram noctem vigiliæ, taceo frequentatas stando, aut flectendo contemplationes: Illam verò piam sævitiem tacere minimè possum, quam nobis prodiderunt reperta post obitum instrumenta, videlicet cingulum aculeis horridum, flagellum, ac catena ferrea usu benè attrita, quæ testes erant luculenti, ac recentes, quòd innocens corpusculum Apostolicis animarum laboribus, & diuturnis ægritudinibus exhaustum, etiam tempore jam canæ, infirmæque senectutis horrendis verberationibus dilaniârit: Erat inter domesticos non nemo, qui aliquando strepitum catenæ ferreæ audierat, dum ille ante nocturnam quietem in dorsum inclementer sæviebat: Altera die facta desuper mentione subridens dissimulabat omnia, inquit: Sileret hac de re, non nisi aurium fuisse deceptionem. Alia vice, cum in Ecclesiæ sacristia quædam illi litteræ è manibus exciderant, confestim quidem inclinavit se delapsum papyrus humi sublaturus, sed ecce! præterquam, quòd ad terram usque pertingere non poterat, toto vultu insolito rubore ardere cœpit, luculento adstantibus argumento, quòd ab acuminoso lumborum cingulo impediretur, dum ex inclinatione corporis non sine enormi dolorum augmento altius sese aculei in carnem immergebant.

Reminiscor hinc Patriarchæ Moysis, qui à Domino Deo ad visum Rubi vocatus iussus est calcementa de pedibus solvere. Exod. 33. v. 5. Supra quem locum commentans Theodoretus, terram illam ait fuisse maximè senticosam, plenam vepribus & spinis: Accedens igitur Moyses ad Deum in rubo delitescens sentire debebat veprium punctiones, præcipiente Domino, uti loquitur Theodoretus: *Gradere nudis pedibus ad me per spinas.* Theodoret. q. 7. in Exod. S. Gregor. M. 1. 28. Mor. c. 2. Cornel. à Lap. hic. Per rubum ardentem Sanctus Gregorius Magnus Christum Dominum, & hunc Crucifixum præsignari docet: Cui consonat Cornelius à Lapide: *Verbum Dei in rubo, Verbum Dei in cruce.* Quemadmodum igitur Moyses ad rubum accedere non poterat, nisi spinarum aculeos per sentiret, ita Venerabilis noster Antonius ad suam Crucifixi imaginem

ginem Incruentam Hostiam oblaturus accedere volebat, nisi aculeorum doloribus carnem affligeret, & hoc ipso austeritatis genere se redderet Divinò alloquiò digniorem.

§. XI.

De ejus Mansuetudine in injuriis.

Parùm facit, quisquis externa solùm afflictatione carnem coërcet, nisi etiam internas animi passiones frænare, iræ vehementiam reprimere, ac rationis dominio subicere satagat. Hæc victoriã tantò difficilior est, quò hostis domesticus, & nobis congenitus pernaciosior. Dic quo tempore gloriosior erat David, an dum Goliathum debellavit, aut dum Sauli infensissimo hosti pepercit? Vicit quidem, stravit, expugnavit gigantem: Laudo, sed nonne fortior est, qui ipsum Davidem vincere noverit? Non dubito: igitur fortior erat David, dum à cæde Saulis abstinuit, ait Sanctus Chrysostomus, quàm gigantem prostravit, quia tunc se ipsum victorem gigantis divicit.

S. Chrysof.
apud Speranz.
p. 110.

Perspiciamus modò, quàm sublimi perfectionis gradu Venerabilis noster Antonius plenum passionum suarum dominium semper tenuerit. Etenim quod de Olympi vertice dicitur, qui super omnem nubium turbinem excelsior continuò serena cœli facie fruitur; id ipsum affirmare de illo licet, qui nullo aut calamitoso eventu, aut malevolorum nequitia, aut injuriarum improbitate ex æquanimi mentis statu dejici, vel in transversum agi poterat. Ad particularia descendamus.

Cùm anno salutis supra millesimum septingentesimò quartò Calorum exercitus totam, qua latè patet, Sueviam, grassationibus & depredationibus vastaret, hostilibus copiis ad Lyci confinia delatis periculum erat, ne annona frumentaria in Episcopali horreo Biberbachii copiosè asservata in hostium prædam cederet: quare extrema necessitate, & rerum indigentia compulsus suas sibi scaphas frumenti pro annua sustentatione assignatas providè, ac maturè selegit. Id indignè ferens officialis quidam laicus in optimum Virum palmaribus injuriis invectus non solùm raptorem, impostorem, spoliatorem & quidquid iræ imperus suggererat, vocitabat, sed & bilem omnem exquisita inurbanitate in eum effudit. Et verò consultè ac prudenter egisse Dominum Antonium effectus comprobavit; quippe vix elapso biduo ingruentibus hostium turmis res frumentaria omnis direpta, evacuata est. Indignari igitur poterat importuno improperatori, nisi dudum didicisset injurias benefactis compensare: Quid expectas? Audi, & mirare: paucis post diebus huic ipsi suo convitiatori litteras officiosa humanitate plenas, & insuper gallum Indicum, qui in tumultuosa bellorum tempe-